

ליאורה בינג־היידקר

13 שירים

הָלָאָה.

הַגֶּשֶׁם מְעַמֵּיק מִתַּחַת לְאֶסְפֵּלֵט.

דָּבָר כְּבֵר לֹא אוֹחֵז בְּנוּ מֵעַל לְקוֹ הַמְשׁוּה אֶת פְּעִימוֹת הַשֶּׁקֶט
לְפְעִימוֹת הַלֵּב.

מְרַכֵּז הַכְּבֵד נוֹשֵׂר מְקֻצּוֹת הָאֲצָבָעוֹת, מֵאֲבוּבֵי הַנְּשִׁימָה,
הָלָאָה – רַחוק מִן הַתְּרִיסִים הַמְּגַפִּים עַל אֶפְלוֹלִית חֲדָרֵי שְׁנָה,

שׁוֹקְעִים. שְׁעָרְנוּ מִצְמַח מָטָה, מָטָה,
כְּצֻצַת־שָׂרְשִׁים.

זָמַן רַב, מְשׁוּם מְקוֹם אֲנַחְנוּ
הוֹלְכִים וְשׁוֹכִים

קָלִים מֵהָאֶבֶק, מֵהָאוֹיר, מִמְּשִׁיכִים
מִמְּשִׁיכִים הָלָאָה.

•

לֹא הָיָה שָׁם מְלֻבְּדָנוּ. רַק גֶּשֶׁם שָׁתַת.
עֲמַדְנוּ עַל פִּי תְהוֹם.

זֶה הַחֵם שֶׁעָלָה לָנוּ
בְּשִׁעָה שֶׁהֲרִגְלִים יָרְדוּ מִתַּחַת לְמָקוֹם בּוֹ

זִהְיֵנו אֶת עֲצָמֵנו וְיִדְעֵנו גֵּיא־הַנּוֹם עַד בְּרַכִּים
וְעִדְיִן בְּקֹר הַמְּקַפֵּיא שְׁמַעֵל, אֲבָל מָה שֶׁמִּתַּחַת חָשַׁל, וּמִי שֶׁעָמַד, עָמַד,
וּמִי שֶׁלֹּא – נָפַל.

מִי שֶׁדִּיק בְּמִרוֹחִים שָׂרַד וּמִי שֶׁהִסָּס הִתְאַבֵּן,
וְאֵף עַל פִּי כֹז, הִלָּאָה

לְשַׁקֵּעַ.

לֹא לְרַקֵּעַ עוֹד כְּשֶׁהַחֵם עוֹלָה וְהַלֵּב רוֹצֵה –

מָה שֶׁרוֹצֵה. הִלָּאָה.

•

לְפַעֲמִים מְלִים חוֹצוֹת אוֹתָנוּ כְּמוֹ נֶהָר.
שׁוֹטְפוֹת בְּעוֹרְקֵינוּ, מוֹשְׁכוֹת בְּשַׁעֲרֵנוּ כְּאִשׁ אֲדִיר.

•

יוֹם אֶחָד יִצְמַחוּ לָנוּ עָלִים טְרִיִּים
מִמְּרֹכֵז הַגְּבֻעוֹל.

כֶּךְ גִּדְעַ שְׁגָם אֲנַחְנוּ מִתַּחֲדָשִׁים.

שׁוֹב נִהְיֶה קָלִים כְּמוֹ עֲנָנִים
מְשַׁנִּים מְקוֹם. מְשַׁנִּים צוּרָה. מְשַׁנִּים מְזֹל

•

כְּמוֹ לְטוֹף עֲכָשׁוּ,
עַל לְחֵי עֵיפָה.

לפני שיהיה מאחר לעשות
מה – ואחרי שהחשך יצנח, והיום יפח, והאהבה תדעך,
ומישהו יצרח ואנחנו אולי כבר נשכח שךך

וכך צריך היה להיות ולא היה,
או היה –

•

הלָאָה. כְּשֶׁעוֹלָה חֶמֶם שֶׁל הַקְּטָנִים וּבְכֵיִם נִקְרָע

הַלָּאָה.

כְּשֶׁמִתְכַּהֵים נוֹפֵי הַמַּחֲשָׁבוֹת וְהַעֵיִן הַפְּנִימִית תּוֹעָה

בַּחֲשֵׁכָה. כְּשֶׁהַצֶּרֶר מִתְעַטֵּף בְּגוֹף הַנִּכְנָע –

אותו מקום.

אותה שְׁעָה:

•

הַלָּאָה.

לפני שיהיה מאחר ואחר כך –

אולי כבר לא.

והקְרָה.

•

אד מהביל עלה מן הגבעות. בשולי הדרך הצליפו הרוחות החמות בעשבים
וסתמו את אזני הקונכייות בגרגרי חול.

רבים דברו על הצורך לארוז את חפציהם ולהמשיך מעבר לקו פְּרֶשֶׁת המים.
אני התחפרתי במחלות וצבעתי את שערי באדם נחשתים כדי לחסם את אצבעות הכפור.

חופים המריאו דרומה מקצה הקיץ, והאבק שהעלו שקע דומם
סביב ארמונות החול.

•

התחלות קטנות פרעו את סדר הדברים כמו צפרנים שהמשיכו לצמח,
או פרפרים שעדיין נולדו מתחת לעור –

אבל החשך כבר נקוה בחללים הנמוכים והעורוץ
הזדקר מהם, כשרטון.

הייתי נטועה על החוף, מפה שרשים מקצות הבהונות.
גבעולים נכוננו לי, תפרחות.

ראיתי הכל: גם את היפי שנאסר עלינו
לראות, כדי שלא ידבקו געגועים בסליות נעלינו
ולא יטילו בעינינו דק

אמרתי: מה יהיה על השירים שלא נולדו?
מה על החיים שלא? על הילדים שלא? על הילדים שמתנו להיות?

•

הרבה הייתי מתות
והתהלכתי מתות בלילות ובקמים

– לילות כמים –

בבור המחמיץ את הדברים –

אני – הדברים עצמם
יורדי מצולות.

•

הייתי רבות מאד. כחול אשר לא יספר מרב
וכחול, היו לי שמות:

צער – אחת, יגון – שתיים, עֶצֶב – שלוש.
גם תאי העֶצֶב נחלקו, מכפילים את עצמם עוד ועוד.

רק בעמק האדמה הייתי אחת.

•

ישן ילדי, ישן.
בחוץ יש גדי קטן.

היכן, אמי, היכן?
האם פלו לבן?

היכן, אמי, היכן?
האם פלו לבן?

הלך הלב, לאן?
אמי, מי שם על המפתן?

ישן ילדי, ישן.
בחוץ ממתין התן.

•

ואלה דברי הימים:

הולדנו בני־חֶשֶךְ ובני־אור.

הָיוּ שֶׁנִּדְדוּ עַד מְכֻרֹת הַזֶּהָב,
אֲחֵרִים שָׁמוּ פְּנֵיהֶם הֶרְחַק לַהֲדוּ אוֹ סִין.

הָיוּ שֶׁיִּצְאוּ לְשָׂדוֹת הַקָּרֵב וּבְשׁוֹכֵם צָעֲקוּ בַּחֲלוּמוֹת, אֲבָל אֲנַחְנוּ
מִלְּאֲנוּ פִּינוּ מַיִם וְשִׁמְרָנוּ לָהֶם אֲמוּנִים.

רַבִּים הִתְחַזְּקוּ מְאֹד וְהִשְׁתַּקְּעוּ בַּמֶּאֱחִזִּים.
רַבִּים נָטְשׁוּ אֶת שְׂבִילֵי הַתְּקוּהָה. רוּחַ־נְכָאִים שָׂרְתָה בְּבִתֵּי הָאָדָמָה שֶׁהוֹתִירוּ
מֵאֲחֹר.

בְּהִיכְלֵי הַזֶּהָר רָסְקוּ חֲתָנִים כּוֹסוֹת כְּאוֹת לְחֶרֶב
שֶׁמֵתִפִּיחַ חֲפוֹת

עַל שֶׁפֶת הַבוֹר הִסְתוֹפְפוּ
כְּלוֹת, וְיִלְדִים חוֹרִים נֶאֱחָזוּ בְּסִינְרֵיהֶן.

אֲנַחְנוּ, הַנְּשִׁים הַזְּקֵנוֹת,
בְּשִׁלְנוּ סִרְפָּדִים.

אֲמַרְנוּ:
כָּאֵן נֹאכַל לָחֶם.
בֵּין יִרְכִּינוּ נְלוֹשׁ אֶת הַשָּׂאוֹר.